

FULL INFORMATIU

PARRÒQUIA dels SANTS

Just i Pastor

Sant Just Desvern, 15 de Novembre de 2020. N° 41

ADMINISTRAR EL QUE ÉS DE DÉU

A la paràbola d'avui hi trobem un diàleg molt significatiu, el de l'amo amb el criat que, per prudència malentesa, no va gosar fer treballar el capital que havia rebut. Va pensar que l'encertava en no arriscar-se. El drama d'aquell home va ser, segurament, que no coneixia prou el seu senyor. Això ens pot passar també avui a molts cristians, que tot i haver rebut de Déu la vida i la creació sencera per tal de fer-les créixer en benefici de tots, restem inactius a causa d'un mandrós i camuflat egoisme o, encara pitjor, malbaratem els bens que hem rebut, apropiant-nos del que és de tots mentre altres malden per sobreviure. Com a creients, ens hauríem de preguntar més sovint: la fe ens ajuda a viure i ens fa créixer en l'amor i el compromís de fer créixer el Regne de Déu? Fem rendir els nostres "talents" al màxim? No tenim en l'Evangeli la paraula justa per saber el que Déu espera de nosaltres? Per què permetem que les incerteses, els dubtes, la por i la mandra cobreixin com un vel la força de l'amor i la veritat? Si no som capaços de fer créixer els dons de Déu, la fe dels creients pot quedar enfosquida i deixar de ser sorprenent i atractiva per als homes i dones que busquen honradament raons per assumir un major compromís solidari en aquest món, que és de tots. Amb aquesta paràbola Jesús ens fa saber que Déu al final de la nostra vida tindrà en compte el que haurà brotat en el nostre cor com fruit de l'amor de cadascú en bé dels altres. Cal fer brotar, doncs, el capital d'amor i de servei que Ell ens ha confiat. Com diu sant Pau a la segona lectura: "Ell vindrà a cercar el que és seu i molt més. Per això no hem de dormir, sinó vetllar i viure sòbriament".

=====

Estem disposats a arriscar-nos per fer créixer el Regne de Déu? Sabem revisar sovint la qualitat del nostre amor, per poder rebutjar els enganys i les nostres pretensions maldestres en la utilització dels bens d'aquest món? Ens atrevim, de veritat, a reformar la nostra migradesa i a superar els prejudicis i la indiferència davant la crida de Déu, a tenir cura de la creació i viure com a germans amb tots els homes?

=====

Senyor, Déu de misericòrdia, que dirigiu misteriosament les voluntats lliures de totes les vostres criatures, no permeteu que mai cap home abusi dels béns i del poder que vós mateix li heu donat, sinó que en tingui cura i els faci créixer en bé de tots, segons la paraula del vostre Fill, i la humanitat sencera us reconegui a vós com a únic Déu. Per Crist Senyor nostre. Amén

ECOPARROQUIES

COMENTARIO AL EVANGELIO DE HOY: Mt 25, 14-30

A pesar de su aparente inocencia, la parábola de los talentos encierra una carga explosiva. Sorprendentemente, el “tercer siervo” es condenado sin haber cometido ninguna acción mala. Su único error consiste en “no hacer nada”: no arriesga su talento, no lo hace fructificar, lo conserva intacto en un lugar seguro.

El mensaje de Jesús es claro. No al conservadurismo, sí a la creatividad. No a una vida estéril, sí a la respuesta activa a Dios. No a la obsesión por la seguridad, sí al esfuerzo arriesgado por transformar el mundo. No a la fe enterrada bajo el conformismo, sí al trabajo comprometido en abrir caminos al reino de Dios.

El gran pecado de los seguidores de Jesús puede ser siempre el no arriesgarnos a seguirlo de manera creativa. Es significativo observar el lenguaje que se ha empleado entre los cristianos a lo largo de los años para ver en qué hemos centrado con frecuencia la atención: conservar el depósito de la fe; conservar la tradición; conservar las buenas costumbres; conservar; la gracia; conservar la vocación...

Esta tentación de conservadurismo es más fuerte en tiempos de crisis religiosa. Es fácil entonces invocar la necesidad de controlar la ortodoxia, reforzar la disciplina y la normativa; asegurar la pertenencia a la Iglesia... Todo puede ser explicable, pero ¿no es con frecuencia una manera de desvirtuar el evangelio y congelar la creatividad del Espíritu?

Para los dirigentes religiosos y los responsables de las comunidades cristianas puede ser más cómodo “repetir” de manera monótona los caminos heredados del pasado, ignorando los interrogantes, las contradicciones y los planteamientos del hombre moderno, pero ¿de qué sirve todo ello si no somos capaces de transmitir luz y esperanza a los problemas y sufrimientos que sacuden a los hombres y mujeres de nuestros días?

Las actitudes que hemos de cuidar hoy en el interior de la Iglesia no se llaman “prudencia”, “fidelidad al pasado”, “resignación”... Llevan más bien otro nombre: “búsqueda creativa”, “audacia”, “capacidad de riesgo”, “escucha al Espíritu” que todo lo hace nuevo.

Lo más grave puede ser que, lo mismo que le sucedió al tercer siervo de la parábola, también nosotros creamos que estamos respondiendo fielmente a Dios con nuestra actitud conservadora, cuando estamos defraudando sus expectativas. El principal quehacer de la Iglesia hoy no puede ser conservar el pasado, sino aprender a comunicar la Buena Noticia de Jesús en una sociedad sacudida por cambios socioculturales sin precedentes.

José-Antonio Pagola

INTENCIONS DE MISSA DE LA SETMANA

DISSABTE: 14	19h.	
DIUMENGE:15	11h. 12'3h.	Entrada del nou rector.
DIMARTS : 17	19h.	Celia Urpí Mans
DISSABTE: 21	19 h.	
DIUMENGE: 22	11h. 13h.	

PRESA DE POSSESSIÓ DEL NOU RECTOR **DE LA PARRÒQUIA**

Avui diumenge, dia 15, Mn. Xavier Sobrevia Vidal, prendrà possessió com a nou rector de la nostra parròquia dels Sants Just i Pastor, en una celebració de l'Eucaristia, presidida pel Vicari General Mn. Josep Maria Domingo, a les 12'30h.

**HOGAR NTRA. SRA. DE LOURDES
CONTINUEN SUPRIMIDES LES MISSES
FINS NOU AVIS.**

**SIGUEN SUPRIMIDAS LAS MISAS
HASTA NUEVO AVISO**

RESULTATS DE LA COL·LECTA DE GERMANOR

Any passat **482.17 €**. Aquest any **739.62 €**

CONDOLÈNÇA

La donem als familiars de Na Guillermina-Isabel Muriano Soler En Leoncio Campo Galan. I desit-gem que els difunts gaudeixi de la Vida per sempre a la casa del Pare.
